

בבא בתרא מט

משה שווערד

פורים

תשע"ז

זמן סעודת פורים

(ודע, כי אף שלא נהגו לעשות עיקר הסעודה בשחרית וכדברי המ"ב (סק"ח בשם תה"ד) שעסוקים במשלוח מנות, מ"מ עפ"י קבלה²⁶ צריכה להיות סעודת פורים בשחרית דווקא, לכן נכון²⁷ למי שהיכולת והזמן בידו להרכות גם בסעודת שחרית בבשר²⁸ ויין ונרות דולקות ולכוון לצאת בה ג"כ ידי חובת סעודת פורים. !
ועיין לעיל סי' תרצ"ד אות א' שכתבנו אם מותר לאכול לפני קיום מצוות משלוח מנות ומת"ל.

תרפ"ח אות ט"ז. 26. א"ר בשם שלי"ה הק' מובא בפמ"ג א"א סק"ה "המשובח מי שעשה סעודה בשחרית" וסיים הפמ"ג וכן אני נהג, ובכה"ח סק"ג בשם סידור הרש"ש "ליזהר ולהזהיר לעשות הסעודה אחר תפלת שחרית לכמה טעמים" וכו' עיי"ש עפ"י הסוד. 27. בליקוטי מהר"ח בשם ס' כסא רחמים שכן נהג הגרי"א ז"ע וכן נהג רבו בעל ייטב לב זצ"ל מסיגוט ואף כי מדינא די בסעודה אחת בפורים כדלקמן מ"ב סקט"ו, מימ נכון לישב שוב בסעודה לפנות ערב כדלעיל הערה 25, וכ"ה בלקט יושר מנהגי בעל תורה"ד ומשמרת שלום שם. (28) אמנם באור"ח – ספינקא סק"ד מביא בשם ס' יפה ללב "דמנהגם לאכול ליל י"ד ובוקר י"ד אחר תפלת שחרית מאכלי חלב וגבינה מפני התורה שנמשלה בו והורר קבלה בימי אחשורוש וביצתה מבטלת כבליל פסח דביקש המן לקעקע ביצתן של ישראל והוא לשון ביעא דבעי רחמי ופרקינן, וכל הלבבות דורש ה'". 29. ובערו"ח סי' רמ"ט סעי' ז' שתחילו בסעודה קודם חצות.

שו"ע אורח חיים סימן תכט

(א) שואלים בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום: הנה ומנהג לקנות חטים לחלקן לעניים לצורך פסח וכל מי שדר בעיר י"ב חודש צריך ליתן לזה. (א"ז): (ב) אין נופלים על פניהם בכל חדש ניסן ואין אומרים צדקתך בשבת במנחה ואין מספידין בו ואין מתענין בו להזכיר בצבור והבכורות מתענים בו בערב פסח: הנה גם אין אומרים צדוק הדין בכל חדש ניסן ונהגו שאין מתענין בו תענית כלל אפילו יום שמת בו אביו או אמו ...

משנה ברורה סימן תכט

(א) שואלין בהלכות פסח וכו' - שהרי משה עומד בפסח ראשון ומזהירן על כל הלכות פסח שני וה"ה בשאר יו"ט נמי דורשין קודם לכן ל' יום בהלכותיהן ... ועכ"פ ביו"ט גופא לכו"ע צריך לשאול ולדרוש בכל יו"ט בהלכותיה ...

(ב) שלשים יום - ומתחילין מיום הפורים עצמו. ועכשיו נוהגין לדרוש בשבת הגדול ...

פורים שמחה!!!

ממשפחת שווערד

1. ספר דבר יעקב-מח:

הברכ"ש [סימן מב-ב] מבאר כיון שעיקר עדות המודעא היא ביטול השטר מכירה, נמצא שתורת שטר חל על המודעא רק אחרי כתיבת השטר מכירה, ולכן ס"ד שלא מהני המודעא לבטל השטר מכירה. בש"ר דוד [סימן סב-ב] מבאר דהמקשן סבר דדין חוזר ומגיד הוא שאין לקבל עדות לסתור עדות שבשטר דהוי כנחקרה בב"ד, בין אם הוי קודם או אח"כ, וכאן המודעא סותרת לעדות שבשטר [ואין עדות שבשטר סותר למודעא].

יד] איני והאמר רב נחמן העדים שאמרו אמנה היו דברינו אין נאמנים - לכאורה הקושיה צ"ב, דהתם הטעם משום שכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, אבל כאן עדות המודעא היתה קודם לעדות שבשטר. הרשב"ם פירש שזה תירוץ הגמ', אך צ"ב מה ס"ד להקשות. וכן מקשים בש"ר דוד [סימן סב] ובברכ"א.

2. רשב"ם מסכת בבא בתרא דף מט עמוד א

אין נאמנים - לא מבעיא אם כתב ידן יוצא ממקום אחר דלא מהימני לעקרו דלאו הפה שאסר הוא הפה שהתיר איכא אלא אפילו הן עצמם מקיימים אותו ואומרים חתמנו אבל אמנה היו דברינו אין נאמנים דמאחר שהודו שבכשרות נכתב הרי חתימת השטר כאילו העידו בב"ד כל מה שכתוב בשטר שהלוהו מלוה ללוה וכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד כדאמרינן בכתובות בפרק האשה שנתארמלה (דף יח:): א"ל רבא כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד וכי תימא ה"מ על פה אבל בשטר לא הא אמר ר"ל עדים החתומים על השטר נעשו כמי שנחקרה עדותן בב"ד וה"נ מפרש התם דטעמא דר"נ משום דעקר ליה לשטרא דבעא מיניה רבא מר"נ תנאי היו דברינו מהו מודעא ואמנה טעמא מאי אין נאמנים דקמעקר ליה לשטרא וכו' ועוד יש טעם אחר גבי אמנה היו דברינו אמאי אין נאמנים כדאמר נמי התם אמר רב האומר שטר אמנה הוא זה אינו נאמן ואמר' דקאמר מאן אילימא דקאמר ליה כו' עד אלא דקאמרי עדים אי דכתב ידם יוצא ממקום אחר פשיטא דלא מהימני ואי דאין כתב ידן יוצא ממקום אחר אמאי לא מהימני והא איכא למימר הפה שאסר הוא הפה שהתיר דאי בעו אמרו לא חתמנו ומסקינן אמר רב אשי לעולם דאמרי עדים ודאין כתב ידן יוצא ממקום אחר ודקאמרת אמאי לא מהימני כדרב כהנא דאמר רב כהנא אסור לאדם שישהה שטר אמנה בתוך ביתו משום שנאמר אל תשכן באהלך עולה וכיון דעולה היא עדים אעולה לא חתמי וכי אמר חתמתי אינו נאמן דאין אדם נאמן בעדות כשמשים עצמו רשע בעדות זו כדאמר התם.

מודעא היו דברינו - אם שטר מכר הוא ואמרו עדים החתומים בו המוכר מסר מודעא בפנינו והראינו אנסו והכרנו בו אין נאמנין דתרוייהו מודו דשטרא מעליא הוא ועכשיו באין לבטלו ע"י עדות מודעא וקרוי זה חוזר ומגיד וכיון שהגיד עדות שבשטר אינו חוזר ומגיד לבטלו וה"נ אמאי ביטל רב הונא האשקלתא בשביל המודעא שהרי רבה בר בר חנה הוא העד שאומר מודעא היו דברינו ואינו נאמן.

3. רשב"ם מסכת בבא בתרא דף מט עמוד א

ומשני ה"מ - דאין נאמנין על פה שמעידין עכשיו מודעא היו דברינו ובאים לבטל עדות שבשטר שנעשה כמי שנחקרה עדותן בבית דין משעה שנכתב ונחתם ואין עדות אחרון מבטל את הראשון דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד לא אתא על פה דהשתא ומרע לשטרא דקדים אבל בשטרא שנכתב המודעא בשטר וחתמו עליה העדים כי הך דרבה בר בר חנה שקדמה לאשקלתא אתי שטרא דמודעא דקדים ומרע לשטרא דאשקלתא דבתריה.

4. שיעורי ר' דוד בבא בתרא דף מט עמוד א

תתקטו) **אי החילוק בין בע"פ לבשטר, או החילוק בין העידו קודם לאח"כ** גמ' ה"מ על פה, דלא אתי ע"פ ומרעא לשטרא, אבל בשטרא, אתי שטרא ומרעא לשטרא. ופירשב"ם וכן הרמ"ה דהטעם דאתי שטרא ומרעא לשטרא, משום דשטר מודעא קדים, ולכן אתי ומרעא לשטר מתנה דבתריה. ותמוה דא"כ הא אין החילוק כלל בין ע"פ ובין שטר, דהא גם בע"פ אם יעיד בב"ד קודם שחתמו על השטר מתנה, ודאי דיועיל אף בע"פ, וכן בשטר אם יעשו שטר המודעא אחר חתימת שטר המתנה, לא מהני. וא"כ הרי נמצא דעיקר החילוק הוא אם העידו על המודעא קודם המתנה, או אח"כ, ולא דהחילוק בין בע"פ לבשטר. ואכן בשטמ"ק כאן פירש, דהחילוק בין בע"פ לבשטר הוא, דדוקא עדות בע"פ לא מרע עדות שהעידו כבר, [ואפי' העידו כבר בע"פ, נמי לא אתי עדות בע"פ ומרע לה דכיון שכבר העידו ונחקרה עדותן בשטרא הוא].

אבל עדות של שטר אלימא טפי, ומרע לעדות שהעידו כבר, והטעם דעדות שבשטר אלימא טפי, משום דכי כתיב אם לא יגיד, דדרשינן כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, היינו בעדות ע"פ שמעידים העדים בב"ד, ולא גמרינן מינה לענין הגדה בשטר דאלימא שאינה צריכה ב"ד וכו' ע"ש. וא"כ לפי טעם זה נחא, דשפיר הוי באמת החילוק בין בע"פ לבשטר, אכן הרשב"ם והרמ"ה הרי לא פירשו כן, ולדבריהם צ"ע כנ"ל.

5. ספר דבר יעקב

רבינו יונה מבאר שעיקר החילוק הוא בין עדות בע"פ לשטר, שרוב כוחה של עדות בשטר שהיא כמי שנחקרה בב"ד שהיא יכולה לבטל שטר אחר, ואפי' השטר מודעא נכתב אחרי השטר מכר הוא יכול לבטלו, משא"כ עדות בע"פ שצריכה חקירת ב"ד אינה יכולה לבטל עדות שבשטר שנחשבת כמי שנחקרה בב"ד.

6. תוספות מסכת בבא בתרא דף מט עמוד א

מר בר רב אשי אמר מודעא היו דברינו נאמנין - דלא דמי לחוזרין ומגידין שאינם אלא מוסיפין על עדותם אע"ג דכשכתב ידן יוצא ממקום אחר אין נאמנין ולא אמרינן דמוסיפין על עדותן הן מ"מ כשאין כתב ידן יוצא ממקום אחר נאמנין במיגו הואיל ואין חוזרין לגמרי מעדותם.

7. רשב"ם מסכת בבא בתרא דף מג עמוד א

וידי יהו מסולקות לא אמר כלום - דכיון דכבר יש לו חלק בשדה והוא אומר לא יהא לי חלק בו אין זה לשון מתנה לחבירו אלא לשון תפלה הוא הלואי שלא יהא לי חלק בשדה זו וכל זמן שלא אמר יהי נתון לך שדה זו לא יצא עדיין מרשותו ...

8. ספר שערים מצויינים בהלכה

דין ודברים אין לי בנכסייך. פרשב"ם כלומר לא יהא לי. כוונתו דאע"ג דאמר בלשון עבר פירושו בלשון עתיד. וראיתי בתשו' הריטב"א (סי' יא) דזה לשון חכמים נוהג בכל מקום, שאומר לשון עתיד בלשון עבר, ויש כיוצא בזה בש"ס, כדתנן במס' קידושין (כו).

9. תורת חיים מסכת בבא בתרא דף מט עמוד א

דין ודברים אין לי על שדה זו כו' לא אמר כלום. דכיון דשותפין הן באותה שדה ויש לו חלק בה וצריך למיכתב ליה לשון מתנה חלקי נתונה לך אבל דין ודברים אין לי על שדה זו לא הוי אלא סילוק בעלמא שמסלק את עצמו מחלקו שלא יהא לו עוד חלק באותה שדה מיהו לחבריה נמי לא קא יהיב ליה מידי ...

10. ספר דבר יעקב

וכתבו הרשב"א והר"ן [כאן ובכתור'] והנ"י כאן והריטב"א [כאן ובגיטין עז]. דדוקא כשכותב בעודה ארוסה, אבל אם כתב לה קודם אירוסין, כיון שאין לבעל שום שייכות לנכסים, אין סילוקו מועיל, ודוקא בארוסה ששייך קצת לנכסים מהני סילוקו. וכ"פ הרמ"א [אה"ע סימן צב-א].

[1] אמרי לה דבי ר' ינאי מתניתין בכותב לה ועודה ארוסה - כתבו הראשונים [ר' יונה, הרשב"א והר"ן אצלנו, התור"ד בכתו [פג.]. והריטב"א בגיטין עז.] שא"צ כתיבה וה"ה אם אומר לה בע"פ.

11. ספר שערים מצויינים בהלכה

האומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו כו', וידי מסולקות ממנה. כבר כתבנו במס' כתובות (פג. ד"ה האומר) דנהגו דאונן שהוא שותף במסחר, מסלק עצמו מהשותפות, ואז מותר להשותף לפתוח המסחר, דכל מה שמוכר השותף אינו מחלק האבל, אלא מחלקו, דכיון שיש מחלוקת בראשונים, אי יש איסור מסחר בזמן אנינות, סומכין לעשות באופן סילוק, ובדרבנן אמרי' ברירה, ונמצא דהרווחים הם מחלקו ולא של האבל. וע"ע מש"כ בשמ"ב (ח"ד סי' קצו ס"ק יד).

12. ספר דבר יעקב

ז] אמרי לה דבי ר' ינאי מתניתין בכותב לה ועודה ארוסה - האבנ"מ [סימן צב-ו] והק"ש [כתר' אות רצח] דנים האם הסילוק של הבעל הוי סילוק מהנכסים או סילוק מדין בעל. [הק"ש כתב נ"מ האם הבעל יכול להסתלק מחלק מהנכסים.

13. תוספות מסכת בבא בתרא דף מט עמוד א

בכתב לה בעודה ארוסה - והוי מצי למימר שכתב לה בלשון טוב אי נמי שנתנו לה על מנת שאין לבעלה רשות בה או שנתן לה בעלה דאמר לקמן קנתה ואין הבעל אוכל פירות.

14. חידושי הריטב"א מסכת בבא בתרא דף מט עמוד א

אמרי דבי רבי חייא בכותב לה ועודה ארוסה. פי' שעדיין אין לו בהם קנין שאין בעל יורש ולא אוכל פירות מן האירוסין, וא"ת א"כ היכי מהני תנאיה, הא ליתא כיון דאירסה ועומדת לנשואין הא שייך בה וכדבר כהנא וכו', ובדין הוא דמצי לאוקומי אפילו בנשואה וכשקנו מידו אלא דנקט הא דהוי רבותא טפי.

15. ספר דבר יעקב

מאי שנא שהבעל יכול להסתלק מפירות רק בעודה ארוסה לפני שזכה בפירות, ואשה יכולה להסתלק ממזונות גם אחרי נישואין. [ועמד ע"ז הריטב"א [בכתר' פג. ד"ה אי הכי]. ומתיר הריטב"א שהבעל בנכסי אשתו יש לו זכות ממש בנכסיה, ולכן אינו יכול להסתלק אחרי שכבר זכה, אבל לאשה אין זכות בנכסי בעלה אלא זה חוב בעלמא על הבעל לתת לה מזונות, ולכן היא יכולה להסתלק ולמתול החוב. [ולפ"ז י"ל דלכן האשה יכולה לחזור בה והבעל אינו יכול לחזור בו, עיין לעיל ע"א אות כ].

ב] דאמר רב הונא אמר רב יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניזונת ואיני עושה - לכאורה צ"ב

עוד י"ל לפי מה שכתבו הקו"ש [הנ"ל ע"א
אות כ] והקה"י [ב"ק סר"ס כז] שמוזנות כיון שאינם
בעין כל יום בא חיוב מחדש, ולכן הוי סילוק לפני
שבא החיוב, משא"כ נכסי האשה שכבר נמצאים
ויש לבעל בהם קנין פירות מזמן הנישואין, אינו
יכול להסתלק מזמן נישואין, [וכ"כ בית אהרן גיטין
עז. ד"ה ודע]. וכ"כ האבנ"מ [סימן סט-א] בשם
הריטב"א [כתר' נת:] שחיוב מוזנות הוי בכל יום
חוב חדש.

16. תוספות מסכת בבא בתרא דף מט עמוד ב

יכולה אשה שתאמר לבעלה כו' - פי' בקונטרס וכי קאמר נמי איני מקבל פרקונה ואיני חושש בפירות נכסי מלוג שלה שתקנו לי
דמועיל התנאי בעודה ארוסה שעדיין לא זכה בקרקעותיה לפירות ... ומ"מ אומר רשב"א דאי אפשר לומר כן דאדרבה פרקונה
עיקר ...

17. ספר דבר יעקב

ג] תד"ה יכולה וכו' ומ"מ אומר הרשב"א דאי
אפשר לומר כן דאדרבה פרקונה עיקר - שיטת
התוס' שעיקר התקנה היתה בשבילה שהבעל הייב
לפדותה, ומ"מ אינה יכולה לומר איני נפדית ואיני
נותנת פירות.
הרשב"ם סובר שעיקר התקנה בשבילו, ולכן
הוא יכול לומר איני נוטל פירות ואיני פודה. וכ"כ
הרשב"א [בכתר' מז:] בשם מקצת חכמי הדורות,
הרשב"א חולק עליהם.
התוס' כתבו כמה טעמים למה היא אינה יכולה
לומר איני נפדית [א] א"א לותר על פרקונה דחיישינן
שלא תטמע. [ב.] א"א להפקיע תקנת חכמים לגמרי.
ג] כיון שהבעל כבר זכה בקרקע לגבי אכילת פירות
היא אינה יכולה לקחתו ממנו.
נ"מ אם שניהם מסכימים, דלטעם השלישי מהני
ולטעם א' וב' לא מהני.

18. רשב"ם מסכת בבא בתרא דף מט עמוד ב

תימא נחת רוח עשיתי לבעלי - שמכרתי לו שלא יכעוס עלי אבל לא היה בדעתי להקנותו דלא דמי לתליוהו וזבין דזביניה זביני
דאגב אונסי' גמר ומקני אבל הכא דליכא אונס כ"כ לא גמרה ואקנייה.

19. רש"ש מסכת בבא בתרא דף מט עמוד ב

ר"ש ד"ה תימא נ"ר עשיתי. אבל הכא דליכא אונס כ"כ ל"ג ואקני'. לכאורה הסברא הוא להפך.

20. חידושי הרשב"א מסכת בבא בתרא דף מט עמוד ב

מי לא תנן לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל, פר"ש ז"ל דאע"ג דקיי"ל דתלוהו וזבין דזביניה זביני התם שאני דאגב
אונסיה גמר ומקנה אבל הכא דליכא אונס כ"כ לא גמרה ומקניא, ואינו מחוור שאם אין כאן אונס גמור מקחו קיים כך כתב

הרמב"ן ז"ל, ואי משום הא אפשר דאינו קשה כל כך דהא אפי' בדאיכא לאישמוטי אסיקנא דזביניה זביני ודוקא בדיהיב זזי ואע"פ שאין שם אונס גמור אפ"ה אין מקחו קיים אלא אגב זזי, ומ"מ אין פירושו של ר"ש ז"ל מחזור דהא לקח מסיקריקון ולקח מן האיש גבי הדדי מתניין ובהד גוונא ניהו, וכאן וכאן אי לא יהיב זזי מקחו בטל ואי יהיב זזי מקחו קיים דאגב אונסייהו זזי גמרי ומקנו וכאן כשהזר ולקח מן האשה לא קבלה היא דמי המקח אלא הבעל והו"ל לגבי דידה כחלוהו ויהיב, ולפי מה שכתבתי אני למעלה אפי' [נ"א אם] נתן לה מקצת מעות כדי שתחתום לו לא הוה זביניה זביני, ויכולה היא שתאמר נחת רוח עשיתי לבעלי, ואם תאמר א"כ מאי קושיא הא ראייה יש תימא נחת רוח עשיתי לבעלי, לימא הא ראייה יש בעדים שאמרו בפנינו מנה לה כדאמרינן לעיל גבי סיקריקון וכדבר הונא דאמר תלוהו זזי וכיני, לא היא דבר מן דין הוה מצי לדחויי ככולי עלמא בשכתבה לו את האחריות מפורש וכדאייתא התם בפרק הניזקין, אלא דהכא דומיא דמתני' נסבין לה דהיינו דמחזיק בנכסי חבירו וטוען לקחתי ואירכס לי שטרי ומשום דלית ליה ראייה בשטר אתי בראיתא חזקת שלש שנים, ובכי הא הוא דתניא לא לאיש חזקה בנכסי אשתו כלומר עד שיביא ראייה בשטר דבקניית אשתו הו"ל לאיזדהורי בשטר דאלמא ראייה בשטר, והיינו נמי כעין ההיא דלקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה דיש ללוקח ראייה שהיא מכרה לו בשטר עם הבעל שחתמה לו או שהודת לו בפני עדים, ובלשון הזה כתב ר"ח ז"ל ואקשינן אמאי יש לו ראייה לבעל בנכסי אשתו, תימא כשהודית כי מכרתיו או נתתי לבעלי נכסי במתנה נחת רוח עשיתי לבעלי ע"כ, אבל בודאי אם יש עדים שבפניהם מכרה לו ומנה לה מעות מקחו קיים, וא"נ בשכתבה לו אחריות מפורש וכדאייתא התם בפ' הניזקין:

21. ספר דבר יעקב

ולכן מבארים הרמב"ן והרשב"א שמיירי שלא נתן דמים ולכן הוי תלוהו ויהיב דאינו חל. ומקשים הראשונים למה הגמ' לא תירצה שמיירי באופן שנתן דמים ולכן המקח חל.
 הרמב"ן מתרץ דבכה"ג ליכא חידוש דהוי ככל תלוהו חבין שזביניה זביני.

22. ספר דבר יעקב

[י] רד"ה מקחו בטל – לא בטל בטל ממשי שכל זמן שיחיה הבעל יאכל זה הלוקח את הפירות וכו' – הרשב"ם סובר שהלוקח אוכל פירות ורק לאחר מיתת הבעל או גירושין, המקח בטל לגמרי.
 הרשב"א והרישב"א והר"ן חולקים וס"ל דהכא כיון שמכר הגוף עם הפירות, כיון שהמקח בטל לגבי הגוף ה"ה שבטל לגבי הפירות. וכן דעת רש"י [כתר' צה.] שהמקח בטל לגמרי.

23. שו"ת הרשב"א חלק ב סימן רצח

שאלת: אשת איש, שהיה בעלה מתקוטט עמה תמיד, כדי שתמחול לו מקצת כתובתה, והוציאה מביתו, ונתפייס', ומחלה לו קצת מכתובתה. וניכר לכל, שהיא עושה כן כדי שתשוב עמו בשלום. אבל לא מסרה מודעא על מחילתה. ולזמן גביית כתובתה, אמרה: נחת רוח עשיתי לבעלי, שהרי יש לי עדים, כי מחמת קטטה שהיה ביני לבינו, ולפי שגרשני מביתו, מחלתי לו. ומחמת יראתו, לא צעקתו עליי בב"ד. והוא טוען: אע"פ שמחמת קטטה נתפייסה, מכל מקום הרי רצתה לבסוף, ומחלה, ואינו אנס. ולא מסרה עלי מודעא. ונחת רוח עשיתי לבעלי; לא מצית אמרה. דלא דמיא ללקח מן האיש, וחזר ולקח מן האשה. דהתם, במוכר בנכסים שלו, המשועבדים לכתובתה בלבד, היא דאמר לה: עיניך נתת במתה ובגירושין. אבל במחילת זכותה מעתה, לא, דהויא לה כמוכרת לו, או מוחלת נכסי מלוג שלה, דהויא מחילה. הודיעני: הדין עם מי?
 תשובה: דע שבכל מקום דשייך למימר ביה: נחת רוח עשיתי לבעלי; אינה צריכה למסירת מודעא. לפי שהדבר מראה בעצמו, שאנוסה היא. ולפיכך, כל שלקח מן האיש, וחזר ולקח מן האשה באותן שלש שדות, ואי נמי בשאר נכסי הבעל, ואי נמי האשה שמכרה כתובתה לבעלה, לא עשתה ולא כלום. שהענין בעצמו מוכיח, שדרך הנשים לעשות כן, לנחת רוח. וכדאמרינן התם, בפרק חזקת, גבי מתני': ולא לאיש חזקה, בנכסי אשתו. הא ראייה, יש...

24. בית הלוי על שמות פרק יז פסוק ג

עוד דרשו כה תאמר לבית יעקב אלו הנשים ותגיד לבני ישראל אלו האנשים, הקדים נשים תחילה לאנשים דהלכה היא (גיטין נה) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל דאמרה נחת רוח עשיתי לבעלי. פירוש דגם אם ברצונה הפנימית איננה מסכמת להמכירה מ"מ עשתה והסכימה לרצון בעלה ולכן נהגו בקניינים לעשות קנין אשה והדר בעלה. וכן בעת מתן תורה היה רצונו יתברך דגם הנשים יגלו דעתן אם רוצין לקבלה ברצונן הטוב בלא שום הכרח ואונס כלל וע"כ צוה שיאמר תחילה להנשים ולשמע דעתן ואח"כ להאנשים: